

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie T-360/11 Fercal – Consultadoria e Serviços przeciwko OHIM – Parfums Rochas (PATRIZIA ROCHA), na mocy którego Sąd oddalił odwołanie od decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sprawa R 2355/2010-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Parfums Rochas SAS a Fercal – Consultadoria e Serviços, Lda

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Fercal – Consultadoria e Serviços Lda zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Törvényszék – Węgry) – Katalin Sebestyén przeciwko Zsolt Csaba Kóvári, OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt, Raiffeisen Bank Zrt

(Sprawa C-342/13) ⁽¹⁾

(Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowa kredytu hipotecznego zawarta z bankiem — Klauzula przewidująca wyłączną właściwość sądu polubownego — Informacje dotyczące postępowania przed sądem polubownym dostarczone przez bank w chwili zawarcia umowy — Nieuczciwe warunki w umowach — Kryteria oceny)

(2014/C 184/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Katalin Sebestyén

Strona pozwana: Zsolt Csaba Kóvári, OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt, Raiffeisen Bank Zrt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Szombathelyi Törvényszék – Wykładnia art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) – Osoba fizyczna, która zawarła z bankiem umowę kredytu hipotecznego z klauzulą przewidującą wyłączną właściwość sądu polubownego – Przepisy krajowe nieprzewidujące środka zaskarżenia od orzeczeń sądów polubownych – Wyjaśnienia dotyczące postępowania arbitrażowego dostarczone przez bank w chwili zawierania umowy.

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz pkt 1 lit. q) załącznika do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż do danego sądu krajowego należy ustalenie, czy warunek umieszczony w zawartej między bankiem a konsumentem umowie kredytu hipotecznego, przyznający wyłączną właściwość stałemu sądowi polubownemu, od którego orzeczeń nie przysługuje skarga w prawie krajowym do rozpatrywania wszelkich sporów powstałych w ramach tej umowy, przy uwzględnieniu całości okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy, należy uznać jako nieuczciwy warunek w umowie w rozumieniu tego przepisu. W ramach tej oceny dany sąd krajowy musi w szczególności:

— sprawdzić, czy celem lub skutkiem danego warunku jest wyłączenie lub ograniczenie prawa konsumenta do wystąpienia z powództwem lub skorzystania z innego środka zaskarżenia i

— uwzględnić fakt, że przekazanie konsumentowi, przed podpisaniem danej umowy, ogólnych informacji dotyczących różnic istniejących między postępowaniem przed sądem polubownym a zwykłym postępowaniem sądowym samo w sobie nie może pozwolić na wykluczenie nieuczciwego charakteru tego warunku.

Jeśli ma to miejsce, to do tego sądu należy wyciągnięcie wszelkich wynikających z tego konsekwencji zgodnie z prawem krajowym w celu zapewnienia, by warunek ten nie był wiążący dla konsumenta.

(¹) Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 13 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral – Portugalia) – Merck Canada Inc. przeciwko Accord Healthcare Limited, Alter SA, Labochem Ltd, Synthron BV, Ranbaxy Portugal – Comércio e Desenvolvimento de Produtos Farmacêuticos, Unipessoal Lda

(Sprawa C-555/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Pojęcie „sądu krajowego” w rozumieniu art. 267 TFUE — Tribunal Arbitral necessário — Dopuszczalność — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 13 — Dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych — Okres obowiązywania świadectwa — Maksymalny okres wyłączności]

(2014/C 184/12)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Merck Canada Inc.

Strona pozwana: Accord Healthcare Limited, Alter SA, Labochem Ltd, Synthron BV, Ranbaxy Portugal – Comércio e Desenvolvimento de Produtos Farmacêuticos, Unipessoal Lda

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunal Arbitral – Wykładnia art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (tekst jednolity) (Dz. L 152, s. 1) – Okres obowiązywania świadectwa – Okres wyłączności mogący przekraczać piętnastu lat począwszy od daty pierwszego zezwolenia na dopuszczenie danego produktu leczniczego do obrotu w Unii.

Sentencja

Artykuł 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych w związku z motywem 9 tego rozporządzenia powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby uprawniony jednocześnie z patentu i z dodatkowego świadectwa ochronnego mógł powoływać się na łączny okres ważności takiego świadectwa obliczony na podstawie owego art. 13 w sytuacji, w której na podstawie takiego okresu korzystałby on z okresu wyłączności dotyczącego substancji aktywnej przekraczającego piętnaście lat liczonych od pierwszego zezwolenia na obrót w Unii Europejskiej dla produktu leczniczego składającego się z tej substancji aktywnej lub zawierającego taką substancję.

(¹) Dz.U. C 15 z 18.1.2014.